Βασικοί κανόνες αναρριχητικής δεοντολογίας

Στα πλαίσια της 10ης Πανελλήνιας Αναρριχητικής Συνάντησης που πραγματοποιήθηκε στα Μετέωρα στις 19-20/9/1998, η ΕΟΟΑ αισθάνθηκε την υποχρέωση να υπενθυμίσει στους συμμετέχοντες κάποιες γενικές αρχές που διέπουν τη δραστηριότητα της αναρρίχησης.

Οι αρχές αυτές, αν και δεν είναι δυνατόν να αποκτήσουν ποτέ την ισχύ νόμου, εντούτοις συνιστούν ολοκληρωμένες προτάσεις, οι οποίες αναγνωρίζονται από τη διεθνή κοινότητα και θα μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση ενός άτυπου κώδικα δεοντολογίας.

Οι αρχές είναι οι εξής:

1. Η αναρρίχηση είναι ένα επικίνδυνο άθλημα. Την αλήθεια αυτή είναι σωστό να συνειδητοποιήσει ο κάθε εμπλεκόμενος και να μεριμνήσει για την προσωπική του ασφάλεια.
2. Το σημαντικότερο στοιχείο μιας αναρριχητικής διαδρομής είναι ο τρόπος και η μέθοδος με την οποία επιτεύχθηκε. Σύμφωνα με το πνεύμα διακηρύξεων διεθνών επιτροπών, η πιο σωστή ανάβαση είναι αυτή που γίνεται από το έδαφος προς τα πάνω (εξάλλου αυτόν τον τρόπο υποδηλώνει και η έννοια του όρου). Ωστόσο ο τρόπος που κάνει κάποιος αναρρίχηση είναι δική του υπόθεση και αφορά μόνο τον ίδιο, αρκεί να μην επηρεάζει την ηθική παράδοση η οποία έχει τις ρίζες της στην ιστορία της δραστηριότητας αυτής.
3. Επαφίεται στην αξιοπρέπεια και ειλικρίνεια του κάθε αναρριχητή η ποιότητα των πληροφοριών που δημοσιεύει και προβάλλει για το "άνοιγμα" και την επανάληψη μιας αναρριχητικής διαδρομής. Ωστόσο είναι σωστό και επιβεβλημένο οι αναρριχητές να δίνουν πλήρεις και ακριβείς πληροφορίες, αφού μόνο έτσι θα κατοχυρώσουν τη διαδρομή και θα βοηθήσουν συναδέλφους τους στο μέλλον.
4. Η αντικατάσταση παλιών και επικίνδυνων μόνιμων ασφαλειών (καρφιά, βύσματα, κλπ.) σε ήδη ανοιγμένες διαδρομές, θα πρέπει να γίνεται με γνώμονα τη διατήρηση του χαρακτήρα των συγκεκριμένων διαδρομών. Είναι δυνατόν η πρόσθεση μόνιμης ασφάλειας σε ανοιγμένη διαδρομή να αλλοιώσει το πνεύμα της πρώτης ανάβασης. Κάτι τέτοιο αποτελεί έλλειψη σεβασμού της προσπάθειας εκείνων που άνοιξαν την εν λόγω διαδρομή.
5. Η αλόγιστη χρήση τεχνικών ασφάλισης (βύσματα, αλυσίδες, συρματόσχοινα, κλπ.) ακόμη και σε νέες διαδρομές είναι δυνατό

να στιγματίσει τη φυσιογνωμία μιας ορθοπλαγιάς. Θα ήταν σωστό οι επιλογές των αναρριχητών να γίνονται με κριτήριο όχι μόνο τη διευκόλυνση και την ασφάλεια, αλλά επίσης την ιστορία και ιδιαιτερότητα της ορθοπλαγιάς στην οποία επιθυμούν να δραστηριοποιηθούν. Επίσης και η αισθητική και ο σεβασμός προς το περιβάλλον πρέπει να λαμβάνονται υπόψη. Είναι χρέος των αναρριχητών να αφήνουν πίσω τους την ορθοπλαγιά όσο το δυνατό ανέγγιχτη.

6. Είναι υπερβολή να θεωρούμε σαν απαραίτητο μέσο ανάπτυξης της αναρρίχησης τη δημιουργία υπερ-ασφαλισμένων διαδρομών. Όπως και ουτοπία επίσης, εφόσον σε κάθε διαδρομή, όσο καλά και αν είναι ασφαλισμένη, υπάρχει θεωρητικά η πιθανότητα πρόκλησης σοβαρού τραυματισμού. Θα πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι ο σημαντικότερος παράγοντας ασφάλειας στην αναρρίχηση είναι η επαρκής κατάρτιση στο αντικείμενο και η σωστή κρίση του κάθε αναρριχητή.
7. Η αναρριχητική εκπαίδευση είναι σωστό να προάγει μια όσο το δυνατόν πιο ολοκληρωμένη εικόνα της δραστηριότητας. Θα πρέπει να περιλαμβάνει την εκμάθηση όλων των αναρριχητικών τεχνικών και μεθόδων. Επίσης θα πρέπει να συμβάλλει στη σωστή κατανόηση της ιστορίας, του περιβάλλοντος και της ηθικής της αναρρίχησης. Πάνω απ' όλα όμως η εκπαίδευση θα πρέπει να προωθεί την ανάπτυξη της σύνεσης, αυτάρκειας, αυτοπεποίθησης και προσωπικής ευθύνης.
8. Η κάθε τοπική κοινότητα αναρριχητών είναι σωστό να αναλάβει την ευθύνη σωστής οργάνωσης των αναρριχητικών πεδίων της περιοχής της. Η ΕΟΟΑ στηρίζει πρωτοβουλίες συλλόγων για την οργάνωση των πεδίων τους, αρκεί αυτές να στρέφονται προς το συμφέρον του συνόλου των αναρριχητών (όχι μεμονωμένων ατόμων) και να μην προσβάλλουν το περιβάλλον.